

**LIMBAJUL DIPLOMATIC ÎN
RELAȚIILE
INTERNAȚIONALE**

**Vilceanu Alina, Preparator
Universitar**

Facultatea de Litere și Științe Sociale,
Universitatea "Constantin Brâncuși"
Târgu-Jiu

Abstract. This paper aims to analyse the importance of the diplomatic language in international relations as it is the hallmark of the international community and the signature of a civilised nation. Fast travel, international media, and the Internet allow direct communication between people of different cultural and linguistic backgrounds. Economic globalisation means that no country can function in isolation but each must interact with others for survival. Intercultural communication is no longer an option, but a necessity. Language of diplomacy is a language of concealment, rather than a language of revelation. It is the central tool for diplomats.

Limbajul diplomatic este marcă a comunității internaționale și semnătura unei națiuni civilizate; un mod puternic de modelarea a discursurilor relațiilor internaționale. Controlul sensului cuvintelor și conceptelor conduce de obicei, spre controlul proceselor, și în cele din urmă, al puterii. În ultimii ani, profesioniștii dintr-o

**DIPLOMATIC LANGUAGE
AND INTERNATIONAL
RELATIONS**

**Vilceanu Alina, Preparator
Universitar**

Facultatea de Litere și Științe Sociale,
Universitatea "Constantin Brâncuși"
Târgu-Jiu

Abstract. This paper aims to analyse the importance of the diplomatic language in international relations as it is the hallmark of the international community and the signature of a civilised nation. Fast travel, international media, and the Internet allow direct communication between people of different cultural and linguistic backgrounds. Economic globalisation means that no country can function in isolation but each must interact with others for survival. Intercultural communication is no longer an option, but a necessity. Language of diplomacy is a language of concealment, rather than a language of revelation. It is the central tool for diplomats.

Diplomatic language is the hallmark of the international community and the signature of a civilised nation. It is a powerful way of shaping the agendas and discourses of international relations. Control of the meaning of words and concepts usually leads towards control of processes, and ultimately, to power. In

mare varietate de domenii - inclusiv diplomație, relații internaționale, educație, sănătate, și cultură - au ajuns să înțeleagă importanța comunicării interculturale în munca lor de zi cu zi. Viteza, mass-media internațională, și Internet-ul permit comunicarea directă între oamenii cu diferite culturale și lingvistice. Globalizarea economică înseamnă că nici o țară nu poate funcționa în mod izolat, ci fiecare trebuie să interacționeze cu ceilalți pentru a supraviețui. Comunicarea interculturală nu mai este o opțiune, ci o necesitate.

Cuvântul "diplomație" provine din cuvântul grec "diplomă", care literalmente înseamnă "de două ori". În Grecia antică, o diplomă a fost un certificat care atestă absolvirea unui ciclu de studiu, de obicei, îndoit în două. În perioada Imperiului Roman, cuvântul "diplomă" a fost folosit pentru a descrie documentele oficiale de călătorie, precum pașapoartele și biletele de trecere pe drumurile imperiale, însemnate cu plăci de metal duble. În anii 1700, corpul de funcționari anexează la legatiile străine, corpul "diplomatique". Cuvântul "diplomație" a fost prima dată introdus în limba engleză de către Edmund Burke în 1796. Oxford Learner's Dictionary definește diplomația ca fiind "... gestionarea relațiilor între țări... arta sau abilitatea în relațiile cu oamenii; tact..."

Într-adevăr, este arta de a convinge pe alții să perceapă lucrurile în felul tău, sau cel puțin, să se gândească de două ori la ideile lor. Diplomația este arta de a conduce și practica negocierile între reprezentanții grupurilor sau națiuni. Diplomația se referă de cele mai multe ori la diplomația internațională. Tratatelor internaționale sunt, de obicei, negociate de diplomați, înainte de aprobarea de către politicieni naționali. Cuvântul diplomație este folosit mai degrabă vag. Unii îl înțeleg ca politica unui stat față de alte state. Unii consideră că aceasta definește metodele și practicile în negocierile cu țări străine. Alții îl folosesc pentru a se referi exclusiv la a înțelege practica dreptului internațional în relațiile

recent years, professionals in a wide variety of fields - including diplomacy, international relations, education, health, and culture - have come to realise the importance of intercultural communication in their everyday work. Fast travel, international media, and the Internet allow direct communication between people of different cultural and linguistic backgrounds. Economic globalisation means that no country can function in isolation but each must interact with others for survival. Intercultural communication is no longer an option, but a necessity.

The word "diplomacy" stems from the Greek word "diploma", which literally means two fold. In ancient Greece, a diploma was a certificate certifying completion of a course of study, typically folded in two. In the days of the Roman Empire, the word diploma was used to describe official travel documents, such as passports and passes for imperial roads that were stamped on double metal plates. In the 1700s the French called their body of officials attached to foreign legations the corps "diplomatique". The word "diplomacy" was first introduced into the English language by Edmund Burke in 1796. Oxford Learner's Dictionary defines diplomacy as "... the management of relations between countries... art of or skill in dealing with people; tact..."

Indeed it is the art of convincing others to perceive things your way, or at least to have second thoughts about theirs. Diplomacy is the art and practice of conducting negotiations between representatives of groups or nations. It usually refers to international diplomacy. International treaties are usually negotiated by diplomats prior to endorsement by national politicians. The word diplomacy is used rather loosely. Some understand it as the policy of a state towards other states. Some consider it to be the methods and the practices in negotiations with foreign countries. Some others use it to refer exclusively to mean the practice of international law in international relations.

internaționale.

Scopul diplomației este de a sustine interesele națiunii într-un mod benefic pentru relațiile între națiuni. Armonia între națiuni este realizată prin buna diplomație. Prezentarea eficientă și convingătoare a cazului unei națiuni cu privire la problemele politice, economice, de apărare, și afaceri sociale, precum și exercitarea tacticilor de negociere adecvate pentru a atinge obiectivele sunt o parte integrantă a diplomației.

Uneori, cuvântul poate fi folosit pentru a se referi la metodele de negociere care se încheie fără a atinge sau a jigni o națiune sau indivizi. Tact, politețe, răbdare, și metode de a folosi limba definesc diplomația. Argumentele nu sunt prezentate într-o manieră argumentativă, ci într-un mod de elaborare a unui punct de vedere. Diplomația ajută la derularea de afaceri între națiuni într-un mod pașnic. Dar diplomația este doar o agenție care realizează politica; nu este o politică în sine. Limba de diplomație este mai degrabă o limbă de conciliere, decât o limbă de revelație. Ea este esențială în toate etapele proceselor în diplomatice. Limba este utilizată pentru a transmite, crea și înregistra cunoștințele în diplomație la fel ca în alte domenii. Deși de obicei ne concentrăm asupra mesajului mai degrabă decât asupra mijloacelor, gradul de cunoaștere a limbii utilizate în diplomație poate duce la o mai bună înțelegere a modului în care funcționează diplomația și funcțiile diplomatice și de ce unele procese diplomatice au mai mult succes decât altele.

Cuvinte transporta idei care, în gândirea lui Platon, sunt mult permanente decât obiectele, pentru că doar cuvintele pot realiza amestecul puternic între mit și realitate ceea ce uneori, determina bărbații la sacrificiul nobil, chiar la suferințe de martir. Puterea limbii stă în faptul că aceasta conține idei: ideile, care sunt mai de lungă durată, într-adevăr mult permanente decât faptele. Ideile pot fi suprimate, dar spre deosebire de o statuie sau orice alt material ele nu pot fi spulberate. Ele pot fi

The goal of diplomacy is to advance the nation's interests in such a way that beneficial relations between nations are established. Harmony between nations is achieved through proper diplomacy. Efficient and convincing presentation of a nation's case relating to political, economic, defense, and social affairs, and pursuit of suitable negotiation to achieve the goals are an integral part of diplomacy. Sometimes the word may be used to refer to the methods of negotiation that achieve the ends without hurting any nation or individuals in the process. Tact, politeness, patience, and use of guarded language mark diplomacy. Arguments are not presented in an argumentative manner, but in a manner of elaboration and assertion of one's viewpoint. Diplomacy helps the conduct of business between nations in a peaceful manner. But diplomacy is only an agency that carries out the policy; it is not a policy in itself.

Language of diplomacy is a language of concealment, rather than a language of revelation. It is essential at all stages in diplomatic processes. Language is used to transmit, create and record knowledge in diplomacy as in other fields. Although we usually concentrate on the message rather than the means, awareness of language use in diplomacy can lead to a better understanding of the way diplomacy functions and why some diplomatic processes are more successful than others.

Words carry ideas that, in the thinking of Plato, are more permanent than objects, for only words can accomplish that powerful mixture between myth and reality that sometimes move men to noble sacrifice, even martyrdom or the abyss of meanness.

The power of language rests on the fact that it contains ideas: ideas which are more enduring, indeed more permanent than matter. Ideas can be suppressed, or go underground but unlike a statue or any other material things they cannot be shattered. They can only be met and dealt with by other ideas. Historically it is the

îndeplinite și tratate doar cu alte idei. Istoric vorbind, magia cuvintelor a vrăjit și, uneori a determinat oamenii la fapte mărețe sau tragice. Limba diplomației, precum poezia, are capacitatea de a face oamenii să treacă de la o stare la alta. Fie demagogia, fie expresia unor ideologii nobile, teoriile, sau chiar crezurile religioase, limba obisnuită sau cea a diplomației, are un impuls și o forță interioară de o vigoare nemărginită.

Există două principii cardinale în utilizarea limbii diplomatice. Primul este acela că niciodată nu se spune celuilalt că a greșit, chiar dacă declarațiile acestuia din urmă sunt incorecte. Modul folosit în diplomatie este de a-l face pe celălalt să realizeze că a greșit. Cel de-al doilea principiu este că nu ceea ce spune o persoană spune, dar cum o face pe o altă persoană să se simtă. Greselile comise prin intermediul limbajului nediplomatic sunt uneori chiar amuzante; dar cel mai des ele sunt periculoase și pot duce la neînțelegere sau în cel mai rău caz, la o ruptură în relațiile diplomatice.

În plan mondial, există trei tipuri de agenți diplomați în condițiile prevăzute de Convenția de la Viena privind relațiile diplomatice din 1961 bazată pe trei tipuri de atribuiri: ambasada, consulatul, și organizația internațională. Ambasada este principala prezență diplomatică stabilită de țară într-altă care o recunoaște. Șeful oficial al ambasadei este ambasadorul, care servește ca reprezentant oficial al țării sale, pentru țara gazdă.

Esența rolului de diplomat constă în relațiile dintre țări și popoare. Diplomații locuiesc în străinătate și interacționează cu cultura locală, și își aduc propria lor cultură țării-gazdă. Deciziile importante în relațiile internaționale afectează cetățenii mai multor națiuni, și prin urmare, întrebarea legată de eficiența comunicării între oamenii mai multor națiuni. Lipsa de cunoștințe a altor culturi poate supăra sau chiar jigni oamenii cu, care dorim să comunicăm, ceea ce determină ca încheierea de acorduri bilaterale sau

magic of words that bewitched, enthralled and sometimes intoxicated people and let them to great or mean deeds. The language of diplomacy, often like poetry, has the ability to move people from mood to mood. Whether demagoguery or whether giving expression to noble ideologies, theories, or even religious creeds, ordinary language or that of diplomacy has a momentum and an inner driving force that is ageless.

There are two cardinal principles in the use of diplomatic language. The first is that one never says another is wrong, even if the latter is factually incorrect in his statements.

The way around is to adduce reason so as to make the other person realize he is wrong. The second principle is that it is not what one says that matters but how one makes another person feel. Blunders committed through un-diplomatic language are sometimes just amusing; but more often they are dangerous and may lead to miscommunication or in the worst case, a break-down in diplomatic relations.

In the world stage, there are three types of diplomatic agents as stipulated in the Vienna Convention on Diplomatic Relations of 1961 based on three types of assignment: embassy, consular, and international organization. The embassy is the primary diplomatic presence established by one country in another that it recognizes. The chief official of the embassy is the ambassador, who serves as his country's official representative to the host country.

The essence of the diplomat's work lies in the relations between countries and peoples. Diplomats live abroad and interact with the local culture, and bring their own culture to their hosts. Important decisions in international relations and related fields affect citizens of more than one nation, therefore the question of whether communication between people of different nations is effective and whether all parties emerge with the same understanding is of crucial importance. Lack of knowledge of another culture may confuse or even offend the people we wish to communicate with,

internaționale sa devina dificila sau chiar imposibila. Pentru diplomatii care isi desfasoara activitatea în toate domeniile, comunicarea eficienta și lipsita de ambiguitate este vitală pentru asigurarea și menținerea cu success a relațiilor diplomatice.

Un aspect cheie și caracteristică a limbajului diplomatic se referă la cuvintele și acțiunile ascunse între diplomați. În acest sens limbajul diplomatic are o dimensiune neatinsa și se reflectă în modul în care diplomații sunt tratați de către statele suverane.

În lumea modernă, instituția misiunii diplomatice este piatra de temelie a diplomației internaționale și diplomatul realizează activitatea de diplomație, care este, în general, numite "practica diplomatica". Este extrem de important ca țările sa aprecieze practica diplomatica și semnificația sa, în special aspectele legate de privilegiile și imunitățile de diploma. Scopul general și obiectivul diplomației este de a asigura faptul că pacea și dreptatea prevalează în întreaga lume și, în acest sens, instituția de diplomație este un exemplu proeminent de creștere a civilizației moderne.

Puterile vorbesc una alteia prin intermediul diplomației. Limbajul diplomatic ar trebui să conducă la o mai bună înțelegere între ele. Limba aduce un sentiment incomplet la sensului vorbitorului precum și al intențiilor sale. Astfel, este legitim pentru un diplomat să caute modalități de a îmbunătăți înțelegerea limbii tarii-gazda. Un alt element-cheie al caracteristicii morale a diplomaților este faptul că acestia ar trebui să depună eforturi pentru a se asigura că propriile lor activități să nu devină o sursă de tensiuni și conflicte nedorite între cei pe care ii reprezintă. Când conflictul este considerat acceptabil, si se cauta avantajele, atunci limbajul și terminologia deven instrumente in concurs. Dacă stabilirii ordinii de zi și elaborarea de întrebări pentru o negociere pot deveni vitale, atunci nu există nici un motiv să presupunem că diplomații, conștienți de

making the conclusion of international or bilateral agreements difficult or impossible. For diplomats working in all areas, effective and unambiguous communication is vital to securing and maintaining successful diplomatic relations.

A key issue and feature of diplomatic language concerns the unspoken word and conduct between diplomats. In this sense diplomatic language has an inarticulate dimension and is reflected in how diplomats are treated by sovereign States.

In the modern world, the institution of the permanent diplomatic mission is the cornerstone of international diplomacy and comity and the diplomat carries out the function of diplomacy which is generally termed "diplomatic practice".

It is extremely important that nations appreciate diplomatic practice and its significance in their entirety, especially relating to the privileges and immunities of a diplomat if diplomacy were to be effective. The overall aim and objective of diplomacy is to ensure that peace and justice prevails throughout the world and to this end, the institution of diplomacy is a pre-eminent example of the growth of modern civilisation.

Powers speak to one another through the language of diplomacy. Diplomatic language should thus lead to better understanding between them. Language, as we all know, yields an incomplete sense of the speaker's meaning as well as of his intentions. It is thus legitimate for a diplomat to seek ways to improve his understanding of his counterpart's language. Certainly another key element of the moral feature of professional diplomats is that they should strive to ensure that their own activities and communications do not become a source of unwanted tension and conflict between those they represent. When conflict is judged acceptable, however, and advantage is actively sought, then language and terminology become instruments in the contest. If setting the agenda and framing the questions for a negotiation can become vital, then there is

diferențele dintre limbi, nu vor căuta avantajele acestei cunoașteri.

Un diplomat nu poate să insiste ca propriile sale concepții legate de ceea ce înseamnă, de exemplu, să negocieze, să facă concesii, sau munca pentru pace să fie singura și cea mai bună măsură, dar cel puțin poate împiedica adoptarea altor concepții, care nu sunt în avantajul lui. Cu toate acestea, examinarea limbajului utilizat în diplomatie poate duce la o mai bună înțelegere a modului în care funcționează diplomația și de ce unele procese sunt mai mult succes decât altele. Prin atenție critică asupra diferitelor aspecte ale limbii diplomatice ne putem îmbunătăți înțelegerea atât a mesajelor explicite și implicite pe care liderii lumii și alți politicieni le transmit, cât și a capacității noastre de a comunica în cel mai eficient și mai adecvat moduri.

Imunitatea diplomatică este recunoscută de către state ca fiind un principiu de interes mutual fondat pe reciprocitate și pe faptul că statul gazdă are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru a preveni orice atac la persoana, demnitatea sau libertatea unui agent diplomatic. Statul gazdă, în mod similar, depinde de alte state să își onoreze diplomații. Articolul 29 din Convenția de la Viena privind Legea Relațiilor Diplomatice, prevede că persoana unui agent diplomatic este inviolabilă. El nu va fi supus oricărei forme de arestare sau de detenție. Statului gazdă îi este cerut prin această prevedere să-l trateze cu respectul convenit și să ia toate măsurile necesare pentru a preveni orice atac la persoana, libertatea sau demnitatea sa.

Prin urmare, cel mai important lucru al filosofiei practicii diplomatice este limbajul diplomatic și aspectul cheie este înțelepciunea. Înțelepciunea este abilitatea de a lua hotărâri și decizii corecte și de a menține neatinsă calitatea dobândită prin experiență.

De multe ori, societatea tinde să atribuie înțelepciunea unei acțiuni sau decizii care este determinată într-un sens

no reason to suppose that diplomats, conscious of the differences between languages and the significance applied to key ideas within them, will not seek advantage from this knowledge. A diplomat may not insist that his or her own conception of what it means, for example, to negotiate, make concessions, or work for peace is adopted as the sole measure of what these terms suggest, but will at least resist the adoption of the other fellows' conception if it is not to his or her advantage. However, examination of language used in diplomacy can lead to a better understanding of the way diplomacy functions and why some diplomatic processes are more successful than others. Through careful and critical attention to various aspects of diplomatic language we can improve our understanding of both the explicit and implicit messages world leaders and other political figures send out, and improve our own ability to communicate in the most effective and appropriate ways.

Diplomatic immunity is recognized by States as being a principle of mutual interest founded on reciprocity and the fact that the host State is under an obligation to take all appropriate steps to prevent any attack on the person, dignity or freedom of a diplomatic agent. The host State similarly depends on other States to honour its diplomats. Article 29 of the Vienna Convention on the Law of Diplomatic Relations provides that the person of a diplomatic agent shall be inviolable. He shall not be liable to any form of arrest or detention. The receiving State is required by this provision to treat him with due respect and to take all appropriate steps to prevent any attack on his person, freedom or dignity.

Therefore at the heart of the philosophy of diplomatic practice is diplomatic language and at its core is wisdom. Wisdom is the ability to make correct judgments and decisions, and remains an intangible quality gained through experience.

pragmatic de popularitatea ei. Unele criterii în judecarea înțelepciunii sunt tradiționalismul și capacitatea sa de a anticipa evenimente viitoare împotriva. Înțelepciunea conferă o perspectivă iluministă.

Limbajul diplomatic este mult mai mult decât o simplă unealtă sau instrument, de care am face uz, pe care l-am aplica sau l-am modela pentru a se potrivi cu ideile noastre și a le exprima în cuvinte. Este într-adevăr ceea ce stabilește cadrul fundamenta, ceea ce ne modelează, ceea ce ne apropie de lume. Limbajul în această măsură este creația ființei umane, a societății, a culturii. Natura schimbătoare a diplomației moderne ca o consecință a mijloacelor de comunicare și transport în masă nu a redus nevoia unui limbaj de a fi "diplomatic", politic. Limbajul diplomatic trebuie să fie diplomatic "corect". Uneori el devine mai acceptabil.

În concuzie, limba este un instrument central pentru diplomați. Diplomații interacționează, negociază, și trimit semnale prin intermediul limbajului. Bineînțeles, înainte de orice act diplomatic, este necesară stabilirea regulilor jocului. De asemenea, este adevărat că limba este un instrument, un instrument care presupune ca meșterul să poată să-l utilizeze corect și chiar să-l modeleze după obiectivul și scopul său. Oratorul folosește limba, cauta formularea cea mai adecvată dar și formele de exprimare corectă. Diplomatul are ca scop găsirea expresiei care ar putea fi aprobată de către ambele părți. În acest sens, limba este construită de cultura și societate: un artefact real.

Often, society tends to attribute wisdom to an action or decision that is determined in a pragmatic sense by its popularity. Some criteria in judging wisdom are traditionalism and how long it has been around, and its ability to predict against future events. Wisdom connotes an enlightened perspective.

Language of diplomacy is much more than just a tool or just an instrument, which we would then make use of, apply or mould to fit our meanings and express those into words. It is indeed what sets the fundamental framework, what moulds us, what gives us to the world. Language to that extent is man-making, society-making, and culture-making the changing nature of diplomacy in the modern age as a consequence of means of mass communication and transportation has not lessened the need for language to be "diplomatic", polite. Diplomatic language has to be diplomatically "correct". Somehow it becomes more acceptable.

All in all, language is a central tool for diplomats. Diplomats interact, negotiate, and send signals through language. It is of course prior to any diplomacy, shaping its world, setting the rules of the game. It is also true that language is a tool, an instrument that presupposes a craftsman able to use it properly and even to adjust the instrument to its goal and purpose. The speaker uses a language, looks for a proper wording and shapes the proper expression. The diplomat aims at finding an expression that may be endorsed by both parties. In that sense, language is society-made, culture-made.: a real arte-fact.

Bibliografie

- Cohen, R. *Theatre of Power: The Art of Diplomatic Signalling* Longman, London, 1987.
- Der Derian, J. *Mediating Estrangement: A Theory for Diplomacy* Review of International

Bibliography

- Cohen, R. *Theatre of Power: The Art of Diplomatic Signalling* Longman, London, 1987.
- Der Derian, J. *Mediating Estrangement: A Theory for Diplomacy* Review of International

- Studies, 1987.
- Nicolson, H. *Diplomacy* Oxford University Press, London, 1963.
 - Stephen P. *The Language Instinct* Penguin Books, London, 1994.
 - Internet
- Studies, 1987.
- Nicolson, H. *Diplomacy* Oxford University Press, London, 1963.
 - Stephen P. *The Language Instinct* Penguin Books, London, 1994.
 - Internet